

Glòria de Castro Pascual (Caldes de Montbui, 1974) va estudiar ciències de la comunicació a la Universitat Autònoma de Barcelona. Durant vint-i-cinc anys va treballar de redactora publicitària per a grans firmes fins que va decidir deixar-ho tot enrere, i en l'actualitat treballa a Mallorca, on es va retirar amb la seva família per viure una vida més tranquil·la. *L'instant abans de l'impacte*, la seva primera novel·la, va guanyar el Premi Llibreter 2022. Lectora compulsiva, va créixer envoltada dels llibres dels seus pares i té com a referents autores com Angélica Liddell i Sylvia Plath.

Sobre *L'instant abans de l'impacte*:

Eva Piquer, *Catorze* — «*L'instant abans de l'impacte* és un llibre addictiu, ple de frases subratllables, que combina amb gràcia profunditat i frivolitat.»

Llegir.cat — «Una novel·la absorbent impregnada d'un to sarcàstic molt àcid que aporta una gran personalitat al text.»

Montserrat Serra, *Vilaweb* — «Una novel·la en forma de dietari que tracta una història d'assetjament laboral i, a partir d'aquí, també fa una crítica mordaç del sistema capitalista, de la precarietat, de les polítiques de conciliació... amb humor i mala bava.»

Lluís Llort, *El Punt Avui* — «Un debut fresc i estimulants.»

Oriol Rodríguez, *El Nacional* — «Un retrat àcid i corrosiu sobre les polítiques de conciliació i la societat de consum. Cartografia tenyida de negre i traçada amb molta ràbia sobre el fet de ser una dona jove l'any 2022.»

Alba Dalmau — «Saps que un llibre és bo quan sents que constantment et treu les paraules de la boca. De Castro escriu de manera àgil la quotidianitat de moltes dones: el pes de les cures, el fracàs de la conciliació laboral, les expectatives dipositades en nosaltres mateixes... En definitiva, la impossibilitat de ser superheroïnes i l'atreviment de dir PROU! Cal llegir-lo per sumar-se a la petita gran revolució de la protagonista.»

Manuel Baixauli — «Una veu potent, que t'arrossega sense que t'importe massa cap a on.»

Àlex Milian, *El Temps* — «Una de les novel·les amb més crítica social i més divertides de la literatura catalana recent.»

Ignasi Gaya, *Telenotícies*, TVC — «Descriu la croada d'una empleada per defensar els seus drets davant una empresa que gairebé veu la maternitat com una provocació.»

Anna Guitart — «Quin llibre! Ens parla de la conciliació, del fet de ser mares, del fet de ser dones.»

Marina Porras — «Explica molt bé cap on va el món d'avui. Està escrit amb molta mala llet, de manera molt divertida.»

Glòria de Castro

Els temples solemnes

ESCAFANDRE, 24

EDICIONS DEL PERISCOPI

Els temples solemnes

© Glòria de Castro Pascual, 2025

© de la il·lustració de la coberta: Ignasi Font, 2025

© del disseny de la coberta: Tono Cristòfol

© de la fotografia de l'autora: Eduardo Martínez-Gil

© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi SLU, 2025

Publicat per Edicions del Periscopi SLU

info@periscopi.cat | Web: www.periscopi.cat

Facebook: www.facebook.com/Periscopi

X: x.com/Ed_Periscopi

Instagram: [@edicions_del_periscopi](https://www.instagram.com/edicions_del_periscopi)

Impressió: Romanyà Valls, Capellades

Imprès a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel, Andrea Rovira i Marta Rubirola

Maquetació i disseny interior: Tono Cristòfol

Correcció: Miquel Saumell Santauegènia, Òscar Lozano

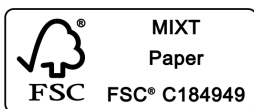
i Núria Saurina Eudaldo

Disseny de la col·lecció: Tono Cristòfol

Dipòsit legal: B 10373-2025

ISBN: 979-13-87726-09-6

Aquest llibre s'ha imprès amb un paper òfset cru de noranta grams
i ha estat compaginat amb la tipografia Caslon Pro.

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

A la meva mare

No sabíem que en el nostre cos hi havia tanta por,
tanta fragilitat, no sospitàvem que ens podríem
sentir tan lligats a la vida per un vincle de por, de
tendresa esfereïdora.

NATALIA GINZBURG, *Les petites virtuts*
(traducció d'Elena Rodríguez)

Després,
quan es morin
jo ballaré

ALEJANDRA PIZARNIK, «Luego»

Avança a poc a poc perquè, a cada pas que fa, s'esgarrinxa les cames nues amb les ortigues, els esbarzers, els rostolls secs. El sol del migdia li cau a plom damunt del cap. S'atura i, entretancant els ulls, observa la desolació feréstega del paisatge. Les vores abruptes del congost. La concavitat negra del pantà, allà al fons. I, davant seu, l'estesa pedregosa amb les escasses taques calcinades de la garriga, dels matolls de romaní i del carrascar. Té la sensació d'estar caminant per damunt la pell salvatge i clivellada d'una bèstia que està adormida però que en qualsevol moment...

—Vens?

Encegada per la claror, amb prou feines distingeix l'Ivan, uns quants metres davant seu, que ja ha travessat l'esplanada de males herbes i ha arribat fins al porxo. La casa fa més de vint anys que està tancada. No sap si és un lloc prou segur, sobretot després de l'incendi. Hauria d'advertir-lo. Però ell ja s'acosta a la porta de fusta corcada amb la clau grossa i

rovellada que li ha donat ella. Sent com forceja amb el pany una bona estona. No se'n surt. Retrocedeix uns passos, pren embranzida i l'envesteix amb l'espatlla. La fusta cruix i es corba lleugerament sense cedir del tot. Recula quatre passes, inspira i, com un gimnasta a punt de fer un triple mortal, s'hi abraona. La porta cedeix tot seguit, esqueixant-se, i ell es veu catapultat cap a dins. «Ja es podria enfonsar tot», pensa ella. La teulada, el sostre, l'esquelet. Avança caminant dubtosa entre els cards de flors pàl·lides que han envaït el porxo mentre les fulles punxegudes li llauren nous solcs sangonosos a la pell. S'escup al palmell de la mà i es frega les cames per apaivagar la coïssor. L'Ivan s'impacienta. Treu el cap per la porta. Duu els cabells empolsinats.

—Que no vens?

«No vinc», pensa ella, sense aixecar la vista. Ja sap el que hi ha a l'altre cantó d'aquells murs, i des d'on és en pot percebre l'olor de resclosit, l'aire d'una densitat feixuga, la fortor d'alguna cosa que duu molt de temps podrint-se. Sent una fiblada al ventre, s'allunya de la casa, s'inclina damunt dels matolls i, amb una gran arcada, expulsa un raig de vòmit calent i àcid.

—L'estructura és ferma. La pedra és bona. Abans les cases es feien perquè duressin tota l'eternitat —diu ell, però ella ja no el veu perquè s'hi ha tornat a esmunyir, donant cops a les parets, comprovant-ne la solidesa. Potser fins i tot ja és al pis de dalt, on hi ha el forat, i es demana com es deu veure el cel des d'allà sota, si semblarà una peça de trencaclosques mal posada que algú hagués intentat fer encaixar a tisorades. Mira cap a l'autocaravana, on els espera l'Ariel, amb tots els seus setze anys de rancúnia adolescent. No n'ha volgut baixar. L'Ivan segueix parlant, però el zic-zic de les

cigales es menja les seves paraules. Ella, la dona, la mare, la Nina, somriu i saluda el seu fill amb la mà. Com si no acabés de vomitar. Perquè això és el que fan les mares.

—Puja —crida fort l'Ivan.

Ara sí que l'ha sentit, però tot i així no es mou d'on és. Amb els peus clavats a terra, arrelats entre les pedres com el romaní, nota la gravetat i el pes del cos.

—Nina?

Ja torna a ser a fora. Deu haver davallat els esglaons amb cura, examinant-ne l'estabilitat, potser, amb el sigil d'un rèptil.

—Crec que servirà... —afegeix l'Ivan, plantant el palmell de la mà a la paret de fora, rasposa i d'un blanc brut—, hi ha parts força malmeses, però amb una mica de feina podrem reconstruir-la.

I per uns moments la Nina creu que parla de les seves vides.

«Cada indret té els seus propis monstres», pensa la Nina mentre es burxa el taló del peu dret amb la navalla, amb compte d'evitar les parts rovellades de la fulla. «Ser d'un lloc. Pertànyer a un lloc.» Com si es pogués esdevenir part d'un lloc, part de la terra, la gran bola que sura en el no-res. Que alhora és un no-res dins del no-res, una partícula insignificant.

Tot i així, aquest lloc no l'ha escollit pas ella.

La punxa que té clavada al taló no vol sortir. Podria seguir furgant amb la navalla fins a arribar al múscul, a l'os, a alguna artèria vital.

—Què fas? —pregunta l'Ariel.

No l'ha sentit acostar-se. Li fa l'efecte que la vigila, que pateix pel que es pugui arribar a fer. Es neteja la sang del taló amb la mà i plega la fulla de la navalla dins del mànec de fusta.

—No res —contesta, seca.

De vegades també li agradaria plegar-se dins d'una mena de beina de fusta. L'Ariel la mira amb posat cansat i deixa

anar un sonor sospir. La Nina recorda quan era petit i li llegia contes dels Grimm: els herois i els malvats, els àngels i els dimonis, les fades i les bruixes; com ell li demanava: «Som dels bons o dels dolents, nosaltres?». L'Ariel ara té la veu massa greu per preguntar aquesta mena de coses. Però de vegades a la Nina li fa l'efecte que ell segueix dubtant si es troba en el bàndol correcte. S'allunya d'ella, passa de llarg l'autocaravana, l'esplanada de males herbes, el porxo de la casa, on el seu pare està apartant la gran porta de fusta de l'entrada, estellada i malmesa pel cop, i s'amaga rere el tronc de la figuera que hi ha vora de la casa. La Nina el mira de reüll, dissimulant, perquè sap que ja no li agrada que el miri, com pixa contra la soca. Voldria dir-li que no pixi a la figuera, però llavors ell preguntaria per què; amb aquell to que sembla que les escupi, les paraules. No fa pas massa era aquell nen dolç que demanava: «Va, mare, un altre conte, sisplaaau». I de cop, un dia, es va convertir en això que és ara. Com parlar amb un adolescent que ja deu tenir una mata de pèl púbic atapeïda i espessa com la del seu pare?

—Què mires?!!! —crida, de lluny, fitant-la amb els seus ulls d'iris clar, on sura l'orifici de la pupilla, petitíssim, com la punxa que duu la seva mare clavada al peu.

De quina manera es pot fer servir el llenguatge quan la sensació és que ja fa temps que no és ella que l'utilitza, sinó més aviat que el llenguatge l'està utilitzant a ella. No ha après mai a parlar com una mare. A destriar les paraules adequades. Perquè ella és sobretot cos. Pot crear l'escena, pot caminar com Pina Bausch a *Café Müller*, com si anés tombant cadires al seu pas.

—Quina merda, tot això és una immensa merda. No hi vull ser pas, aquí. Vull tornar a casa! —crida l'Ariel mentre

arrenca una mena de bulb de l'arbre i el llança contra una de les columnes de pedra del porxo.

—És una figa, això que has llançat? —demana, sorpresa.

—Jo què collons sé, si és una figa!

—No n'havia fet mai, de figues. Era borda.

La Nina assenyala l'arbre, s'aixeca i fa el gest de caminar, però la punxa se li endinsa al taló i la fiblada l'obliga a asseure's una altra vegada.

—Quan, era borda?

—Abans. N'hi ha més?

—Només era un coi de bony que li sortia. —Però l'Ariel no està mirant l'arbre, s'està apujant la bragueta dels pantalons—. Abans quan?

La Nina es pessiga el taló amb les ungles dels dits grossos de les mans amb tanta força que la carn es torna blanca i, cedint a la pressió, la intrusa emergeix seguida d'un líquid transparent que es barreja amb filaments de sang.

—Quan vaig venir a viure aquí.

—Ni de conya has viscut tu aquí. Per què no ens n'has parlat mai?